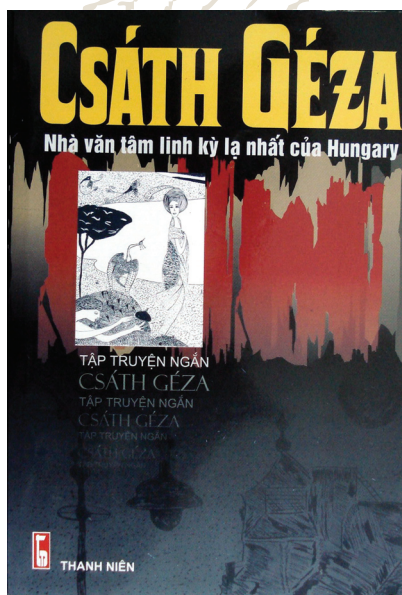

BẢN XÔ NÁT BI THƯƠNG

Chàng học trò chơi đàn.

Chàng dạo bản Xô Nát Bi Thương của Beethoven. Đầu cúi về phía trước, vừa chăm chú, vừa say mê, chàng nhấn phím, tâm hồn chàng hòa quyện với linh hồn cao cả của Beethoven. Chàng bay bổng đầu đón trong không gian cao cả của nghệ thuật. Tràn ngập tâm hồn chàng, xúc cảm quần quại, vật vã mà âm thanh mang đến.

Ánh sáng thu đỏ ối, lạng trầm soi rõ bóng thân hình nhọt nhạt, đang quần quại một cách kỳ dị. Gian phòng sẫm tối và lạnh. Luồng sáng xa vắng của thu tàn buồn bã, ngác ngơ với Beethoven, với dòng xoáy âm thanh cuộn cuộn dâng trào từ chiếc dương cầm – tất cả bao bọc lấy chàng học trò, khiến nét mặt chàng thoát trở nên đau đớn.

Cảm giác thần bí xa xôi tràn ngập căn phòng. Đầu đây, từ sâu thẳm xám xịt

của quá khứ, Beethoven đột ngột hiện hình, với mái đầu bù xù và cặp mắt hoang dã, nghiêng tai lắng nghe những âm thanh rên xiết, như nổi thống khổ bi ai của địa ngục từ chính tâm hồn mình...

Một thiếu nữ bước vào phòng, nàng lặng lẽ, phấp phỏng chờ sau lưng chàng học trò. Luồng cuồng đưa cặp mắt rời xa bóng hoàng hôn dâng đỏ, nàng bối rối quay sang nhìn chàng trai.

Chàng biến mất trong nỗi đau đớn cao cả của nhạc, những phiên muội xót xa, dâng tràn, day dứt đang hành hạ chàng. Bứt rứt và cuồng cuồng, như thể tâm hồn đứt rời ra từng mảnh, dội theo tiếng ào ạt của âm thanh xô tới, chàng đánh đập những phím đàn, dường như chứng kiến linh hồn Beethoven cùng nức nở đau đớn. Chàng run bắn trong cơn sốt cuối cùng, rồi tê liệt hoàn toàn, chàng rải như vũ bão những nốt nhấn presto.

Bản nhạc chấm dứt.

Thiếu nữ sau lưng chàng mỉm cười chờ đợi – chàng trai buông thông đôi tay mệt mỏi, rũ rượi. Linh hồn giờ đây bụi ngùi quay về mộ, những âm thanh chợt cảm lặng. Chỉ từ vài góc piano, nhói lên thỉnh thoảng, một nét đàn sót lại muộn màng.

Chàng trai ngoái đầu ra phía sau. Chàng nhận ra cô gái, và từ từ hoàn hồn.

Tâm hồn hòa quyện làm một với linh hồn Beethoven chợt sục tỉnh. Chàng nhìn nàng thiếu nữ bí ẩn với mái tóc vàng óng, đôi mắt nâu bóng và vòng eo dịu như rắn quấn. Tâm hồn nàng xa lạ, và chàng những muốn khám phá nó. Chàng tìm kiếm bí ẩn và thấy toát ra từ nàng.

Nhưng những khát vọng này không làm phiền cô gái, quyến rũ nàng, là thân hình trai tráng đẹp đẽ của chàng. Mỗi người một kiểu, hình dung về nhau theo trí tưởng tượng riêng của mình. Lầm lẫn và tràn ngập tình yêu.

Chàng học trò ôm mái đầu cô gái vào đôi tay của mình, và hôn nàng. Chàng hôn say đắm, nhiều lần. Cô gái mở to đôi mắt ngạc nhiên, chân thật nhìn vào mắt chàng, nhưng không chống cự.

Tình yêu không giữ nổi chân chàng học trò. Những âm thanh, những đón đau kỳ diệu của thiên đường âm thanh gọi chàng quay về chiếc dương cầm.

Chàng ngồi xuống, một lần nữa, đắm mình vào nỗi đau thường thức của tinh thần. Ngay sau nốt nhấn đầu tiên, tràn ngập quanh chàng, tinh túy quay trở về của linh hồn Beethoven, chàng quên hẳn cô gái, cô bực bội đứng sau lưng chàng trai vừa kỳ khôi vừa lạ lẫm

Còn chàng, lập tức rơi lại trạng thái bị thôi miên. Beethoven thôi miên chàng. Chàng gặm nhấm, thường thức nỗi đau thôi miên này. Trán chàng ướt đầm, toàn thân lên con sốt, con sốt tình yêu trước đây vừa chiếm lĩnh cơ thể chàng. Chàng đập vùi tốc độ đến vô tận... cuống cuồng... vun vút... xoáy lốc... khi nhấn đến grave, chàng đưa cặp mắt tóe lửa nhìn chằm chằm vào những nốt phím đen, trắng.

Hoàng hôn mùa thu đỏ tím cảnh vật, cô gái bực bội, nhưng gìm giữ, lặng lẽ ngồi trong một góc. Nàng không hiểu chàng trai. Nhưng cũng không đau khổ vì thế. Nàng không yêu âm nhạc, nàng muốn những vòng tay ôm ấp và những cái hôn.

Chàng học trò chơi xong khúc dạo đầu. Chàng sẵn lòng từ giã cõi đời, nếu một lần nữa chơi được tuyệt vời, như lúc trước... Rồi chàng trầm ngâm, thật bất công, khi Beethoven, người sáng tạo ra bản nhạc, không được nghe chàng chơi hay đến thế. Chàng rầu rĩ. Cổ họng nghẹn lại. Chàng những muốn hét lên – nhưng rồi chỉ tự lẩm bẩm với mình:

- Thật bất công ! Cùng trong một tấm thân mỏng manh ấy, chất chứa cả những âm muội độc ác bầm sinh, lẫn thiên tài nhân loại!

Chàng đứng bật dậy, nhìn cô gái đang thu mình trong một góc, mong chờ lời giải đáp cho những mơ hồ đè nặng trong óc.

Chàng hôn thấm thiết vào sợi tóc vàng đỏ dài ngoan ngoãn, vào khuôn mặt trắng trẻo bắt đầu hồng lên của nàng. Cô gái vuốt ve, tha thứ cho chàng trai kỳ lạ. Còn chàng ôm nàng một cách

vô thức, nửa tỉnh nửa mơ, đầu bâng khuâng suy nghĩ...

Sau cùng chàng nghiêm trang nhìn nàng và hỏi :

- Em cảm thấy gì, khi anh chơi bản nhạc?

- Hay lắm – cô gái trả lời.

- Không chỉ hay đâu, còn những cái khác nữa. Em biết có gì trong đó không ? Nỗi buồn bã, nơi ẩn náu địa ngục của cái chết, nỗi đón đau thấu tận trời cao của thiên tài, và biển sâu thăm thẳm của nỗi buồn, những đau khổ chân chính của một người đàn ông! Tâm hồn chan chứa đau thương của nhân loại, tấm thảm kịch bi thương nhất của con người, chứa đựng trong những âm thanh này. – Chàng sôi nổi kêu lên và nhìn cô gái.

- Em không hiểu anh – nàng trả lời, vội vã hôn ngẫu nhiên vào đôi môi chàng và ôm xiết lấy cổ chàng trai.

Chàng trai ngơ ngác nhìn ra ngoài, nơi bóng đổ hoàng hôn đang buông xuống.

Chàng không cảm thấy niềm vui khi nhìn cô gái, tình yêu chỉ có một mà thôi: âm nhạc, nỗi đau khổ của nghệ thuật...

Chàng ngẩng đầu lên.

Cô gái không còn bên cạnh chàng nữa.

Chàng đến bên cửa sổ và mở cánh cửa: Gió sớm của đêm lùa vào mát lạnh. Chàng hít một hơi dài đầy lòng ngực hơi thở thiên nhiên. Xa xa, những con đường chạy thẳng tắp, những cánh rừng nâu đậm nhạt và bầu trời, bầu trời tím biếc trải đến vô tận.

Người thiếu nữ vội vã rảo bước trên con đường đổ bóng hoàng hôn; và nàng bỗng dừng lại... Gió từ đâu bay thoáng đến phía nàng, mang theo tràn ngập âm thanh dạo đầu của bản Xô Nát Bi Thương

Nhưng nàng chỉ rảo bước vội vã...

>> NGUYỄN HỒNG NHUNG
dịch từ nguyên bản tiếng Hungari
(11/9/2008)